

Sygn. akt IV CSK 365/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa K. W.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w B.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka K. W. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 grudnia 2017 r. naruszenie art. 233 § 1, art. 240 § 1, art. 241, 286, 385, 386 § 4 i art. 391 § 1 k.p.c. – w różnych ich układach i powiązaniach, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą jej zasadnością. Wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona dlatego, że opinie biegłych wykluczają się i trzeba przesądzić, który z biegłych lekarzy ma rację – neurolog, wskazujący na zabieg chirurgiczny jako przyczynę uszkodzenia nerwu, czy chirurg, który kategorycznie przeczy, że nerw został uszkodzony w trakcie zabiegu, choć nie potrafi wyjaśnić źródła nietypowej komplikacji. Skarżąca podniosła także, że sąd *ad quem* starał się „ratować” opinię biegłego chirurga, analizując ją bardzo szczegółowo i posiłkując się zeznaniami świadka, co – w jej ocenie – doprowadziło do błędnych wniosków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia. Istnieje w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga

kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, z dnia 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10).

Powódka nie wykazała, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu.

Należy podkreślić, że ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądów rozpoznających sprawę w toku instancji i zgodnie z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. uchyla się spod oceny Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 125/13 i V CSK 140/13). Przytoczenie przez skarżącą własnej oceny dowodów, a więc w istocie kwestionowanie ustaleń poczynionych w toku instancji jest wykluczone. Ustalenia te nie podlegają weryfikacji na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.